

Raportul Comisiei de lucru a CNATDCU

cu privire la sesizarea înregistrată la UEFISCDI cu nr. 2502 din 25.09.2017,
referitor la suspiciunea unei situații de plagiat în teza de doctorat cu titlul
Interdisciplinaritate și transdisciplinaritate în opera narativă a lui Max Blecher,
susținută la Universitatea „Ovidius” din Constanța
în anul 2015 de către d-na Anamaria PEFTIȚI-DOBRE (CIOBOTARU)

I. PRELIMINARII

Comisia constituită de către CNATDCU, prin decizia nr. 3/11.12.2017, în vederea analizării sesizării sus-menționate, a fost compusă din:

1. Prof. univ. dr. Eugenia Simona ANTOFI, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați;
2. Prof. univ. dr. Andrei CORBEA-HOIȘIE, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași;
3. Prof. univ. dr. Andrei TERIAN-DAN, Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu.

Comisia a procedat la analiza sesizării, bazându-se pe următoarele documente:

- Legea Educației Naționale, nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;
- HG nr. 681/2011 privind aprobarea Codului Studiilor Universitare de Doctorat, cu modificările și completările ulterioare;
- Anexa la Ordinul Ministrului Educației Naționale și Cercetării Științifice nr. 3482/2016 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a CNATDCU;
- Sesizarea înregistrată la UEFISCDI cu nr. 2502 din 25.09.2017, referitor la suspiciunea unei situații de plagiat în teza de doctorat cu titlul *Interdisciplinaritate și transdisciplinaritate în opera narativă a lui Max Blecher*, susținută la Universitatea „Ovidius” din Constanța în anul 2015 de către d-na Anamaria Peftiți-Dobre (Ciobotaru), împreună cu anexele atașate de către reclamant;
- Dosarul aferent tezei de doctorat cu titlul *Interdisciplinaritate și transdisciplinaritate în opera narativă a lui Max Blecher*, elaborată de către d-na Anamaria Peftiți-Dobre (Ciobotaru), cuprinzând: teza de doctorat *Interdisciplinaritate și transdisciplinaritate în opera narativă a lui Max Blecher*; CV-ul și lista de lucrări d-nei Peftiți-Dobre; contractul de studii doctorale; actele privind stagiul de pregătire doctorală; documentele referitoare la

procesul de susținere (inclusiv rapoartele referenților oficiali); punctul de vedere al Universității „Ovidius” din Constanța, ca răspuns la sesizarea amintită.

II. ANALIZA TEZEI ÎN RAPORT CU SESIZAREA

În urma analizei tezei de doctorat cu titlul *Interdisciplinaritate și transdisciplinaritate în opera narativă a lui Max Blecher*, prin confruntare cu sesizarea nr. 2502/25.09.2017, cu Raportul Comisiei de Analiză nr. 56/19.10.2017 al Universității „Ovidius” și cu varii surse bibliografice, membrii Comisiei de lucru au constatat următoarele:

1. În cadrul tezei de doctorat cu titlul *Interdisciplinaritate și transdisciplinaritate în opera narativă a lui Max Blecher* se întâlnesc mai multe cazuri de preluare nesemnalată (ori semnalată impropriu) a unor idei, argumente și/sau fragmente de text existente în alte surse bibliografice, prin încălcarea normelor academice și deontologice uzuale. În mod concret, Comisia de lucru a identificat trei asemenea surse:

- **Adrian Marino**, capitolul „Autenticitatea”, în *Dicționar de idei literare*, vol. I, Editura Eminescu, București, p. 160-176.
- **Mircea Vulcănescu**, „Pentru Eugen Ionescu”, postfață la Eugen Ionescu, *Nu*, Editura Humanitas, București, 2011, p. 279-281
- **Dumitru Micu**, *În căutarea autenticității*, vol. 1, Editura Minerva, București, 1992.

2. Preluările nesemnalate după **Diana Vrabie** și **Dragoș Vișan** nu se confirmă, din moment ce D. Vrabie și D. Vișan preiau ei înșiși nedeclarat expresii ori fraze întregi din Adrian Marino sau din Dumitru Micu. Pe de altă parte, argumentul din Raportul Comisiei de Analiză – și anume, că unele dintre fragmentele de text sancționabile apar și în lucrarea de disertație a d-nei Peftiți-Dobre, susținută în anul 2000 – nu o absolvă pe autoare, deoarece lucrarea lui Dumitru Micu, din care au fost preluate fragmentele în cauză, a apărut în anul 1992.

3. Comisia de lucru a consemnat maniera și extensia preluărilor nedeclarate de către d-na Peftiți-Dobre în tabelul de mai jos (unde au fost subliniate modificările aduse textelor-sursă):

Nr. crt.	Teza de doctorat	Alte texte	Cantitate (rânduri)
1.	„Este interesant punctul de vedere al lui La Rochefoucauld <u>care afirma</u> că sfârșim prin a ne deghiza chiar și față de noi înșine, sinceritatea literară <u>refugiindu-se</u> în mediul său de predilecție, <u>reprezentat de</u> jurnalul intim, autobiografic [sic], memoriile și	„Respinnsă de convenționalismul ‘marelui secol’, artificializat de exces – La Rochefoucauld pretinde că sfârșim prin a ne deghiza chiar și față de noi înșine (CXIX) –, sinceritatea literară se refugiază în mediul său de predilecție care este jurnalul intim,	Max. 6

	<p>chiar corespondența privată. <u>Rămâne, însă, următoarea întrebare</u>: nu este <u>neobișnuit</u> faptul că tocmai într-o epocă de maximă stilizare, convenționalism și disimulare, s-au scris unele dintre cele mai autentice <i>Memorii</i> din întreaga literatură universală?” (Teză, p. 48)</p>	<p>autobiografia, memoriile și chiar corespondența privată. Nu este simptomatic faptul că tocmai într-o epocă de maximă stilizare, convenționalism și disimulare, s-au scris unele dintre cele mai autentice <i>Memorii</i> din întreaga literatură universală?” (Adrian Marino, „Autenticitatea”, în <i>Dicționar de idei literare</i>, vol. I, Editura Eminescu, București, 1973, p. 161-162)</p>	
2.	<p>„Autenticitatea <u>devine</u> dat, o calitate naturală care trebuie doar conservată.” (Teză, p. 48)</p>	<p>„Autenticitatea este un dat, o calitate naturală care trebuie doar conservată” (Adrian Marino, „Autenticitatea”, în <i>Dicționar de idei literare</i>, vol. I, Editura Eminescu, București, 1973, p. 163)</p>	1
3.	<p>„Adevărat ‘autentic’ ar fi în concepția naturist-raționalistă a secolului <u>al XVI-lea</u>, ceea ce este în armonie cu rațiunea pură. În concepția tradițional simbolică, fondul esențial, <u>antologic</u>, criptic al realității, ideea care ar sta în spatele sau în miezul fenomenelor. Autenticitatea implică în acest plan, întoarcerea la origini, la primordial, prototip, arhetip, la idei pure, la izvorul prim al realității. Nuanța apare la Camil Petrescu și Lucian Blaga, al cărui ‘orizont spațial’, constituit în ‘matca stilistică’, aparține fondului originar ‘autentic și nediluat al inconștientului’ [notă Blaga]. Din această perspectivă, satul românesc stă sub auspiciile autenticității.” (Teză, p. 48)</p>	<p>„Adevărat, profund ‘autentic’ ar fi, în accepția naturistă-raționalistă a secolului al XVIII-lea, ceea ce este ‘în armonie cu natura și cu rațiunea pură’ (Goethe) [notă], iar în concepția tradițional-simbolică, fondul esențial, ontologic, criptic, al realității, ‘numenul’ și ‘ideea’ care ar sta în spatele sau în miezul fenomenelor. [...] Autenticitatea implică, așadar, în acest plan, întoarcerea la originar, primordial, <i>Urphaenomen</i>, prototipi, arhetipi, idei pure, la ‘izvorul’ prim al realității. Nuanța apare la Camil Petrescu și Lucian Blaga, al cărui ‘orizont spațial’, constituit în ‘matcă stilistică’, aparține fondului originar, ‘autentic și nediluat’ al ‘inconștientului’. Din aceeași perspectivă, satul ‘se învrednicește în excepțională măsură de epitetul autenticității’ etc. [notă]” (Adrian Marino, „Autenticitatea”, în <i>Dicționar de idei literare</i>, vol. I, Editura Eminescu, București, 1973, p. 166)</p>	8
4.	<p>„Condiția autenticității artei este recunoscută azi din plin de către esteticieni, în baza unor factori definiți și sistematizați. <u>Astfel, conform teoriei lui Camil Petrescu</u>, o operă literară este autentică atunci când oferă documente de orice tip, ‘felii de viață’, ‘fapte brute’, ‘mici fapte adevărate fără însemnătate’, din a căror acumulare se desprinde o atmosferă de ‘autenticitate’, superioară la acest nivel chiar sincerității.</p> <p>Autenticitatea, ‘mod de existență al obiectului’, dă expresie unor conținuturi substanțiale. <u>Autenticitatea ca substanțialitate, în accepțiunea lui Camil Petrescu</u>, este echivalentă în planul literar, cu intuiția și senzația ‘concretului’. Autenticitatea, <u>sustinea Petrescu</u>, pleacă de la experiența ‘concretului’ semnificativ, înregistrată sub specia permanenței, capabilă să transmită senzația concretului.” (Teză, p. 48-49)</p>	<p>„condiția autenticității artei este recunoscută azi, din plin, de către esteticieni, [notă] în baza unor factori definiți și sistematizați”; „Ne aflăm în fața unei opere literare ‘autentice’ atunci când ea oferă <i>documente</i> de orice tip [...], ‘felii de viață’, ‘fapte brute’, ‘mici fapte adevărate fără însemnătate’, din a căror acumulare se desprinde o atmosferă de ‘autenticitate’, superioară la acest nivel [...] chiar sincerității. [notă C.P.]”</p> <p>Autenticitatea, ‘mod de existență al obiectului’, dă expresie unor conținuturi <i>substanțiale</i>. ‘Autenticitatea presupune neapărat substanțialitatea’ [notă C.P.] echivalentă, în planul literar, cu intuiția și senzația ‘concretului’. [...] [A]utenticitatea pleacă de la experiența ‘concretului’ semnificativ, înregistrată sub specia permanenței, capabilă să transmită senzația ‘concretului’. [notă C.P.]” (Adrian Marino, „Autenticitatea”, în <i>Dicționar de idei literare</i>, vol. I, Editura Eminescu, București, 1973, p. 168-169)</p>	10

5.	<p>„Autenticitatea extrage esența, cristalizează tipuri, ridică particularul la general. <u>Altfel spus</u>, autenticitatea este în același timp clasică și realistă cu tendința transmiterii acestor calități artei în genere. Esența unui personaj, autor, epoci, nu poate fi decât autentică. Orice reducere la esențial, la semnificația ultimă devine autentică.” (Teză, p. 48)</p>	<p>„Autenticitatea extrage <i>esențe</i>, cristalizează <i>tipuri</i>, ridică particularul la general. Cu alte cuvinte, într-un sens larg, autenticitatea este în același timp ‘clasică’ și ‘realistă’, cu tendința transmiterii acestor calități artei în genere. Esența unui personaj, autor, epoci etc. nu poate fi decât autentică. Orice reducere la esențial, la semnificația ultimă devine <i>ipso facto</i> autentică.” (Adrian Marino, „Autenticitatea”, în <i>Dicționar de idei literare</i>, vol. I, Editura Eminescu, București, 1973, p. 169-170)</p>	4
6.	<p>„Poziția spirituală a lui Eugen Ionescu, așa cum se desprinde din <i>Falsul itinerar</i>, este înrudită cu aceea a lui Emil Cioran din <i>Pe culmile disperării</i>. Același scepticism radical în care <u>răsună</u> ceva din condițiile de formație ale <u>generației lor</u>, scepticism făcut din constatarea lucidă a relativității valorilor, dar în același timp din sentimentul tragic, persistent dincolo de negațiile inteligenței, al necesității unor valori absolute recunoscute ca uman inaccesibile. [...]</p> <p>Eugen Ionescu constată amărât că actul critic, judecata literară și artistică nu izvorăște dintr-o constrângere interioară, adică dintr-o evidență lăuntrică, intuitivă, a predicatelor critice, ci este teoretic un act gratuit, pornit din arbitrariul conștiinței criticului, care își exercită asupra operei cercetate voința lui de sistem, de consecvență sau de pledoarie și care de cele mai multe ori ascunde și acoperă — ca orice arbitrar — „aranjamente”, socoteli de ordin etic și economic, cu totul independente de sensul intrinsec al judecății. [...]</p> <p>Starea de lipsă a prizei în real, de lipsă de har a inteligenței pure funcționând în vid, e ilustrată în minunatul pasaj în care <u>Aristotel</u> e confruntat cu „A-bi-bi” și „A-bo-bo”, care e, fără îndoială, în materie de autenticitate, documentul cel mai direct și <u>relevant</u> al literaturii românești contemporane.” (Teza, p. 49-50)</p>	<p>„Poziția spirituală a lui Eugen Ionescu, așa cum se desprinde din <i>Falsul itinerar</i>, este înrudită cu aceea a lui Emil Cioran din manuscrisul prezentat juriului sub titlul <i>Pe culmile disperării</i>. Același scepticism radical — în care trebuie să răsune probabil ceva din condițiile de formație ale actualei generații de sub treizeci și cinci de ani, [...] — scepticism făcut din constatarea lucidă a relativității valorilor, dar în același timp din sentimentul tragic, persistent dincolo de negațiile inteligenței, al necesității unor valori absolute recunoscute ca uman inaccesibile. [...]</p> <p>Eugen Ionescu constată deci amărât că actul critic, judecata literară și artistică nu izvorăște dintr-o constrângere interioară, adică dintr-o evidență lăuntrică, intuitivă, a predicatelor critice, ci este, teoretic, un act gratuit, pornit din arbitrariul conștiinței criticului, care își exercită asupra operei cercetate voința lui de sistem, de consecvență sau de pledoarie și care de cele mai multe ori ascunde și acoperă — ca orice arbitrar — „aranjamente”, socoteli de ordin etic și economic, cu totul independente de sensul intrinsec al judecății. [...]</p> <p>Starea de lipsă a prizei în real, de lipsă de har a inteligenței pure funcționând în vid, e ilustrată în minunatul pasaj în care Aristoteles e confruntat cu A-bi-bi și A-bo-bo, care e, fără îndoială, în materie de autenticitate, documentul cel mai direct și revelat al literaturii românești contemporane.” (Mircea Vulcănescu, „Pentru Eugen Ionescu”, postfață la Eugen Ionescu, <i>Nu</i>, Editura Humanitas, București, 2011, p. 279-280, 280, 281)</p>	16
7.	<p>„Autenticitatea se confundă însă de multe ori cu vechea dogmă a sincerității în artă. Sinceritatea se poate mima, după cum și ‘masca’ poate fi și absolut sinceră. <u>În acest sens</u>, Camil Petrescu <u>afirmase că</u> inteligența este singura autentică, prostia fiind sinceră. Sinceritatea nu e suficientă, mai trebuie ceva ce se numește talent. De altfel, tot în <i>Patul lui Procust</i> se pune întrebarea: ‘Oricine e sincer, poate fi și</p>	<p>„[...] autenticitatea se confundă cu vechea dogmă a <i>sincerității</i> în artă. [...] Sinceritatea se poate mima, după cum ‘masca’ poate fi și absolut sinceră. Camil Petrescu mai adaugă: ‘Numai inteligența e autentică, prostia e sinceră.’ [...] În literatură sinceritatea nu este suficientă [...]. Mai trebuie ceva ce se numește ‘talent’. De altfel, tot în <i>Patul lui Procust</i> se pune și întrebarea: ‘Oricine e sincer poate fi și scriitor?’. Și se răspunde, conform bunului-</p>	7

	scriitor?’ și se răspunde: ‘Nu!’ [notă] Autenticitatea rămâne în orice împrejurare expresia unei vocații, a unui subiect artistic.” (Teza, p. 50-51)	simț: ‘Nu!’ Autenticitatea rămâne în orice împrejurare expresia unei vocații, a unui subiect artistic.” (Adrian Marino, „Autenticitatea”, în <i>Dicționar de idei literare</i> , vol. I, Editura Eminescu, București, 1973, p. 174)	
8.	„S-a observat, desigur, tendința de structurare a materiei prin destructurarea formelor narative consacrate – în așa fel încât să se creeze iluzia că faptele ce fac obiectului romanesc nu sunt istorisite ci surprinse în însăși derularea lor concretă. Nu istorie povestită, ci istorie trăită. Se încearcă, <u>deci</u> , imposibilul pentru a ieși din literatură.” (Teză, p. 51)	„Se tinde la structurarea materiei – prin destructurarea formelor narative consacrate – în așa fel încât să se creeze iluzia că faptele ce fac obiectului romanesc nu sunt istorisite, ci surprinse în însăși derularea lor concretă. Nu istorie povestită, ci istorie trăită. Pe scurt: se încearcă posibilul și imposibilul pentru a ieși din ‘literatură’.” (Dumitru Micu, <i>În căutarea autenticității</i> , vol. 1, Editura Minerva, București, 1992, p. 69)	4
9.	„Declarații analoage, deși în termeni diferiți, semnează și un scriitor român, mare admirator în adolescență al freneticului italian, și care și-a descoperit vocația, în bună măsură, tocmai traversând <i>Un om sfârșit</i> : Mircea Eliade. Un <i>Jurnal himalaian</i> al său, publicat în <i>Cuvântul</i> , e urmat de această specificare: ‘Notele acestea sunt descoperirile și experiențele mele în Himalaia. Le adun și le public fără niciun gând literar. (De altfel eu n-am scris niciodată literatură).’ [notă] ” (Teză, p. 51)	„Declarații analoage, deși în termeni diferiți, semnează și un scriitor român, mare admirator în adolescență al freneticului italian, și care și-a descoperit vocația, în bună măsură, tocmai traversând <i>Un om sfârșit</i> : Mircea Eliade. Un <i>Jurnal himalaian</i> al său, publicat în <i>Cuvântul</i> , e urmat de această specificare: ‘Notele acestea sunt descoperirile și experiențele mele în Himalaia. Le adun și le public fără niciun gând literar. (De altfel eu n-am scris niciodată literatură)’ [notă] ” (Dumitru Micu, <i>În căutarea autenticității</i> , vol. 1, Editura Minerva, București, 1992, p. 109)	Max. 4
10.	„Cea mai înaltă <u>culme</u> a creației regentate de ideea autenticității a înscris-o <u>J. Joyce</u> prin perfecționarea procedului ce dă operei sale caracterul de originalitate prin excelență definitoriu: monologul interior. Cu acest procedeu, el creează impresia ‘ <u>de a capta viața interioară directă</u> .’” (Teză, p. 52)	„Cota cea mai înaltă, nemaiatinsă, a creației regentate de ideea autenticității a înscris-o însă romancierul prin perfecționarea procedului ce dă operei sale caracterul de originalitate prin excelență definitoriu: monologul interior. Cu acest procedeu, el creează impresia de a capta viața interioară directă.” (Dumitru Micu, <i>În căutarea autenticității</i> , vol. 1, Editura Minerva, București, 1992, p. 87)	4
11.	„Într-un sens diferit, în raport și cu Proust și cu Joyce, e autentic discursul prozastic al Virginiei Woolf. <u>Lucrând</u> la <i>To the Lighthouse</i> , scriitoarea își zicea că ar trebui să inventeze un nou termen pentru cărțile ei, unul care să înlocuiască apelativul cam impropriu: roman. Eventualul alt cuvânt pe care și-l propune interogativ, este elegie. Citind romanul în manuscris, soțul ei l-a calificat drept poem psihologic.” (Teză, p. 52)	„Într-un sens iarăși diferit, în raport și cu Proust și cu Joyce, e ‘autentic’ discursul prozastic al Virginiei Woolf. [...] În 1925, pe când lucra la <i>To the Lighthouse</i> , scriitoarea își zicea că ar trebui să ‘inventeze un nou termen’ pentru cărțile ei, unul care să înlocuiască apelativul cam impropriu: ‘roman’. Eventualul alt cuvânt, pe care și-l propune, interogativ, este ‘elegie’ [notă] . Citind romanul în manuscris, soțul ei l-a calificat drept ‘poem psihologic’. [notă] ” (Dumitru Micu, <i>În căutarea autenticității</i> , vol. 1, Editura Minerva, București, 1992, p. 90)	5
12.	„Obiect al unor căutări și practici restructurative disparate în perioada	„Obiect al unor căutări și practici restructurative disparate în perioada	3

	interbelică, autenticitatea devine în anii cincizeci principiul ‘poietic’ al unei noi mișcări insurecționale: ‘noul roman’.” (Teză, p. 53)	interbelică, autenticitatea devine, în anii cincizeci, principiul ‘poietic’ al unei întregi noi mișcări insurecționale: ‘noul roman’.” (Dumitru Micu, <i>În căutarea autenticității</i> , vol. 1, Editura Minerva, București, 1992, p. 109)	
Total			Max. 72 p.

4. În afara celor trei surse menționate la punctul **II.1**, membrii Comisiei de lucru au mai efectuat verificări aleatorii privind eventuale preluări de informații sau de texte în teza d-nei Peftiți-Dobre din câteva dintre cele mai importante surse exegetice consacrate lui M. Blecher: Nicolae Manolescu, *Arca lui Noe. Eseu despre romanul românesc*, vol. III, 1983; Radu G. Țeposu, *Suferințele tânărului Blecher*, 1996; Iulian Băicuș, *Max Blecher. Un arlechin pe marginea Neantului*, 2000; Gheorghe Glodeanu, *Max Blecher și noua estetică a romanului românesc interbelic*, 2005; Doris Mironescu, *Viața lui M. Blecher. Împotriva biografiei*, 2011. În urma verificărilor realizate, nu au fost identificate alte preluări similare celor semnalate în tabelul de la punctul **II.3**.

5. Comisia de lucru consideră că volumul de text care poate fi probat ca plagiat acoperă cel mult **72 de rânduri**, adică aproximativ **2 ¼ pagini** din teza de doctorat a d-nei Peftiți-Dobre. În termeni procentuali, preluările nedeclarate reprezintă aproximativ **1,11%** din volumul tezei elaborate de către d-na Peftiți-Dobre.

6. Volumul de text ce poate fi probat ca plagiat ar putea fi diminuat prin eliminarea din această categorie a fragmentelor de text marcate prin note bio-bibliografice, chiar dacă în mod evident preluate din surse secundare. E cazul fragmentelor citate din Lucian Blaga (exemplul 3 din tabel), Camil Petrescu (exemplul 7 din tabel) și Mircea Eliade (exemplul 9 din tabel). Totuși, exceptarea fragmentelor menționat nu modifică într-o manieră semnificativă ponderea de text preluat fără indicarea sursei.

7. Toate fragmentele pe care d-na Peftiți-Dobre le-a preluat fără să indice sursa se află concentrate în subcapitolul **2.1. Delimitări conceptuale** (p. 47-53) din teză. Subcapitolul respectiv nu îndeplinește un rol determinant în economia argumentației tezei, deoarece el se ocupă în primul rând de conceptul de autenticitate în viziunea lui Camil Petrescu. Or, după cum o arată următoarele trei subcapitole ale capitolului aferent (**2.2. Mircea Eliade – autenticitatea ca inautenticitate**, p. 54-58; **2.3. Anton Holban – autenticitatea ca sentiment al morții**, p. 59-63; **2.4. Max Blecher – autenticitatea și irealitatea imediată**, p. 64-72), autoarea tezei abandonează subit orice

considerații asupra autenticității camilpetresciene și preferă să disocieze autenticitatea lui M. Blecher de viziunile similare asupra fenomenului din scrierile lui Mircea Eliade și Anton Holban.

III. CONCLUZII

Pe baza considerațiilor de mai sus, Comisia de lucru consideră că acuzațiile la adresa d-nei Anamaria PEFTIȚI-DOBRE (CIOBOTARU), formulate în sesizarea nr. 2502 din 25.09.2017, sunt parțial îndreptățite. Totuși, analizând amploarea preluărilor nesemnificate și rolul lor în economia argumentativă a tezei, Comisia de lucru consideră că o eventuală retragere a titlului de doctor ar fi, în cazul de față, o sancțiune excesivă și nejustificată.

Prin urmare, Comisia de lucru propune, în unanimitate, următoarele:

1. **Menținerea titlului de doctor în Filologie** acordat d-nei Anamaria PEFTIȚI-DOBRE (CIOBOTARU).
2. **Declasarea calificativului doctoral** acordat d-nei Anamaria PEFTIȚI-DOBRE (CIOBOTARU), de la „foarte bine” la „suficient”.
3. **Atenționarea scrisă** a școlii doctorale (în general) și a conducătorului de doctorat (în special) cu privire la faptul că eventuala repetare a unor asemenea practici va avea consecințe negative asupra doctoranzilor, conducătorilor de doctorat și asupra întregii școli doctorale a IOSUD.

Comisia de lucru:

Prof. univ. dr. Eugenia Simona ANTOFI

Prof. univ. dr. Andrei CORBEA-HOIȘIE

Prof. univ. dr. Andrei TERIAN-DAN

